

TAPPEN TREKKEN

De Franse tap is bij het grote publiek niet zo bekend, maar deze worm geniet onder zoute wedstrijdvisser een grote faam. In dit artikel gaan we met Wibo Boone en Danny Goossens op zoek naar de Nederlandse neefjes van *Arenicola defodiens*.

TEKST: JORAN BAL > FOTOGRAFIE: RICK JANSEN

Plop, slurp, splat. Plop, slurp, splat. Plop, slurp, splat. Na drie keer pompen ligt er een mengsel van zand, slik en water mét daarin een flinke tap op het strand. Die zit nog wel ietsje verstopt, maar ontgaat het getrainde oog van Wibo Boone niet. “In het begin dacht ik steeds dat ik niets naar boven pompte. Pas toen ik de meeuwen die al die tijd in mijn voetsporen volgden in de gaten kreeg, viel het kwartje”, zegt Boone lachend.

VACUÛM TREKKEN

Op het volgende bolusvormige hoopje zand plaats hij met veel precisie de 76 cm lange buis met een diameter van 5

cm. Als hij met zijn ene hand de aaspomp naar beneden drukt en met de andere hand aan de zuiger trekt, klinkt eerst een plop en daarna een slurpend geluid. De pomp verdwijnt een paar centimeter in het strand en tegelijkertijd slaat het omliggende zand een paar tinten lichter uit. Met een vloeiende beweging spreidt Boone het water en zand dat door het vacuüm trekken in de pomp is verzameld uit op het strand. Helaas, dit keer geen prijs.

MET STIP OP ÉÉN

Het ziet er voor een buitenstaander wellicht ietwat vreemd uit: volwassen mannen die met een stalen pijp en emmer druk in de weer zijn rond de laagwaterlijn op

het strand. Maar fanatiek wedstrijdvisser Wibo Boone en zijn teammaat Danny Goossens zijn naar eigen zeggen ‘op zoek naar goud’. Goossens: “Zonder tappen ben je ‘lam’ bij wedstrijden. Heb je bijvoorbeeld bij de Topcompetitie kustvissen geen tappen bij je, dan ben je vrijwel kansloos voor de zege. Van half september tot eind maart is de tap met stip de beste aassoort aan zee voor de strandvisser.”

UITWERPSELEN

Ze doen er dan ook de nodige moeite voor om de tappen te bemachtigen. Op een grijze zondagochtend eind januari zijn ze ‘s ochtends vroeg vrijwel de enigen op het

strand bij Breskens. Daar gaan ze op zoek naar strontjes. “En dan wel die van de tap. Dus een mooi, klein compact hoopje uitwerpselen van zand in de vorm van een bolus met een luchtgat aan de bovenkant. Pieren maken een grof hoopje dat nogal rommelig alle kanten opschiet”, legt Boone het verschil tussen de hoopjes uitwerpselen uit.

METER DIEPE BUIS

Er bestaat nog een ander verschil tussen de verblijfplaats van de tap en de zeepier, maar dat is onzichtbaar. “De zeepier leeft in een U-vormige buis onder het zand, terwijl de tap zich ophoudt in een vrijwel rechte buis >>

Wibo Boone (links) en Danny Goossens.

Een aaspomp is essentieel om tappen te trekken

naar beneden”, vult Danny aan. “Die laatste kan soms wel een meter diep zitten, dus dan moet je meerdere keren pompen voor je hem te pakken hebt – al kan het ook zijn dat het direct de eerste keer raak is. En als je pech hebt zie je hem uit de buis vallen en pijlsnel het gat weer in schieten. Die zie je dan nooit meer terug.”

VETERS STRIKKEN

Net zo frustrerend is het oppompen van staarten, waar Danny dit keer nogal vaak last van heeft. “Mijn pomp blijkt stuk te zijn. De zes rubbers die de buis afdichten, krijg ik niet meer goed strak aangedraaid. Daar-

door ontstaat er niet genoeg vacuüm in de buis om de tap te verrassen en uit zijn gang te trekken.” Bij te droog zand of veel slik in de strandbodem, is het eveneens lastig tappen pompen. “Je krijgt last van je rug, een zere schouder, lamme arm en op een gegeven moment kun je je veters strikken zonder te bukken”, vult Boone hem lachend aan.

OPKOMEND WATER

In het licht van dit fysieke aspect is het een voordeel dat de beste periode om tappen te pompen redelijk beperkt is. “Van een uur voor tot anderhalf uur na laagwater”, preciseert Boone. “Het opkomende water kun je enig-

>>> DE TAP

Tot zo’n vijftien jaar terug kwamen vrijwel alle tappen uit Frankrijk, wat de benaming Franse tap verklaart. Een groot deel van de tappen komt nog steeds uit Frankrijk en België, maar op bepaalde Zeeuwse stranden zijn ze ook te vinden. De Franse tap is de grote broer van de zeepier: hij kan duimdik en ruim 30 centimeter lang worden. Dankzij het sterke geurspoor dat de tap afgeeft is dit een bijzonder geschikt zeevisaas. Alle wintervis – onder meer schar, wijting, gul en bot – is er gek op.

LEEG STRUKEN

Levende tappen kun je in vers zeewater bewaren. Bij het tappen trekken zullen door het drukverschil tussen het vacuüm in de pomp en de buitenlucht ook sommige exemplaren kapot klappen. Knip daarvan de kop en de staart (die zit vol met zand) eraf en strijk de ingewanden eruit – anders gaan die rotten en kun je ze minder lang goed houden. Als ze wat ouder zijn, wordt de tap wat slapper. De truc is dan om de tap op je viskist of het strand te gooien.

Daardoor zal de tap samentrekken en kun je hem gemakkelijker op je aasnaald rijgen zodat hij beter op je haaklijn blijft zitten. Tappen die zijn uitgestreken kun je netjes oprollen in keuken- of krantenpapier en in de koelkast makkelijk een week goed houden.

LANG HOUDBAAR

Je kunt tappen ook invriezen of op zout leggen om ze langer te bewaren en op een later tijdstip te gebruiken. Mits dit gebeurt als ze nog vers zijn, is dit net zulk goed

aas als verse tappen: hoe ouder de tap, hoe taaier het vel en des te sterker de geur. Strijk de tappen ook bij deze behandelmethodes eerst leeg. Rol de tappen apart van elkaar in krantenpapier en leg de pakjes in de diepvries. Je kunt ook meerdere tappen in kranten leggen en hier een kilo zout over verdelen. Zorg er daarbij voor dat het zout goed tussen de verschillende lagen tappen verspreid zit. Zo kun je ze een paar jaar in bijvoorbeeld de schuur bewaren.

>>> MEER WEETJES OVER DE TAP EN HET TREKKEN

Het naar boven gepompte zand

Soms is het goed zoeken naar de tap.

De staart zit vol met zand en is ongeschikt om mee te vissen.

Pier!

De rommelige uitwerpselen van een zeepier

Tap!

De compacte bolus van een tap.

Yellow tail

Tap

Links een yellow tail, rechts een tap.

zins vergelijken met een stijgend grondwaterpeil waardoor de tappen meer naar boven komen. Daarbij is een getijdeverschil van twee meter zo’n beetje het minimum om te gaan pompen. Anders kun je niet bij de laag komen waar de tappen zitten.” In een vorstperiode hoef je het ook niet te gaan proberen, want dan zitten ze een stuk dieper dan normaal.

LOKAAL AANWEZIG

Regen en storm zijn evenmin gunstig, zij het vanwege een andere, praktische reden. “Dan kun je niet zien waar de tappen zitten omdat de strontjes door de neerslag of de golven worden weggevaagd”, verklaart Goos-

sens. “En die indicatoren heb je wel nodig, want er zijn kilometers strand waar je geen tap tegenkomt.” Die komen in ons land sowieso vrijwel alleen in Zeeland voor – en zelfs daar niet overal. “De structuur van het zandstrand is volgens mij een grote bepalende factor. Maar pin me daar niet op vast, want ik heb er geen wetenschappelijk onderzoek naar gedaan”, zegt Boone.

NIET TEVEEL TAPPEN

Zijn stekkenkennis is het resultaat van zestien jaar pionieren en pompen. “Eind jaren ’90 zag ik op het strand in Engeland voor het eerst iemand met een aaspomp in de weer. Diezelfde vakantie heb ik daar ook mijn pomp >>

‘TAPPEN POMPEN IS EEN KUNSTJE DAT JE ONDER DE KNIJE MOET KRIJGEN – IK HEB MENSEN VAN PURE ELLENDE HUN POMP ZIEN WEGGOOIEN’

gekocht en vervolgens ben ik in eigen land aan de slag gegaan.” Het is dus logisch dat Boone de beste plekken niet aan de grote klok hangt. “Temeer omdat stekken ook letterlijk leeg kunnen worden getrokken. Pomp daarom niet meer dan je nodig hebt – 20 tot 25 tappen de man zijn voldoende voor een wedstrijd – en laat de rest lekker zitten.”

NOOIT SLUITPOST

Na een aantal strandvakken te hebben gehad, draaien we om en pakken we op de terugweg de strook zand langs de omhoog kruipende laagwaterlijn mee. Daar gaat de Alvey aaspomp – voor zo’n € 80,- te koop bij

>> TAP OVER DE HAAK

Zelfs met een klein stukje tap kun je al vis vangen.

Vissen met tappen is pas een succes als je ze goed op de haak zet – of beter gezegd: over de haak en op de lijn. “Zou je een stukje tap op de haak prikken, dan zakt dit al snel op de haakpunt en krijg je een prop aas. Dan vang je geen vis, maar heb je alleen last van garnalen en krabben die aan je aas plukken”, verklaart Boone.

COMPACT

De truc is daarom om een stuk van de tap met behulp van een aasnaald over de haak heen te trekken en op de onderlijn te monteren. “Als stopper kun je een klein piertje of zagertje gebruiken die je ook op de lijn zet.” Zelfs met een klein stukje tap van 1 tot 1,5 cm kun je al goed vis vangen. “Knip dit open en leg het op de onderlijn. Vervolgens zet je dit geheel stevig vast met dun bindelastiek; alsof je het aas mummificeert. Zo krijg je mooi een compacte aasaanbieding.”

PENNEL RIG

In plaats van stukken tap te gebruiken, kun je ook een hele tap als aas inzetten – bijvoorbeeld als je het vanaf de boot gemunt hebt op grote gul. Hierbij rijg je de complete tap op de haaklijn, eventueel in combinatie met één of twee verse zeepieren. Gezien het feit dat je zo een hele flinke hap aas aanbiedt, is de ‘pennel rig’ (een onderlijn voorzien van twee haken) hierbij de aangewezen onderlijnmontage.

de beter gesorteerde hengelsportzaak in de kustregio’s – her en der nog een paar keer het zand in. Zo komen Wibo en Danny in ruim een uurtje pompen op zo’n vijftig tappen uit. Boone: “Kakelvers aas. Daar mag je als wedstrijdvisser nooit en te nimmer op bezuinigen. Je kunt je tappen wel kopen – een pakje van vijf tot tien exemplaren doet tussen de 5 en 10 euro – maar zo houd je alles mooi zelf in de hand.” Bovendien hebben ze nu ook yellow tails te pakken. “Die zijn kleiner en delicateser dan de Franse tap en er zit ook meer geur aan – en nergens te koop. Bovendien is het ook gewoon lekker om tijdens het tappen trekken met je neus in de wind en je voeten in het zand te staan”, besluit Goossens.